

השטריימיל שלו):

לא היו רגעים מועטים ו ה ר א י ו : נגמר נגעו האדמורי"ם שוב בקצה אצבעו תיהם ביד הנציב, הציצו רגע על זקנו המי גולח ר"ל של המתורגמן ואגודת ישראל שלנו י. ד. ה' במכונת במדרון ההר עד לעמק עכור... * * *

ומכיון שאנו מדברים ב"רביים" נזכרתי במופת אחד שקרה בשבוע זה בפתח תקוה.

פלאי-פלאים באמת! אנחנו יודעים, למשל, שבברן אפשר להיות ד"ר לפילוסופיה בז'ליקה, אבל להיות ד נ ט י ס ט בין ליה. זהו מופת שגם האדמו"ר מסטריקוב, הטומחה ל"דבוקים" בבית ישראל בעירנו, כירוע (רק לא לה"דבוק" הידוע שעל החולות בת"א...) לא יוכל לעשותו. והנה הפקיד של הביון שלנו ביפו, אגרונום מטבעו ואד" מיניסטרוטור בעל-גוף בלי עיזרה, נעשה פתאום ל"דנטיסט"...

כשהיה בשבוע האחרון בפ"ת, התייצב לפניו הועד-החקלאי לבקש ממנו עזרה לטי"ר

בת כפר-סבא. נזכר הפקיד ר' א"ב בחובות שב"ת חייבת לו וצעק עליהם בלשונו-הקדש שלו: "איך וועלל איך רייסען די צייו איינציגווייז!" בלשון כ"א זאת אומרת: אני אעקד את שניכם אחת לאחת! וזוהו אליו אגודת-הרופאים המדופלמים ביפו, לשאל ממנו אם יש לו דיפלום ל"דנטיסט"...

לפנים היו אומרים הצרפתים על כל צרה שלא תבוא: "בקשו את האשה!" ועבשו אומרים כל אומות העולם: "בקשו את היהודי!"

הנה, למשל, יצאה אנגורה לתרבות-רעה ובטלה את "משרד-הרבנות" שלהם ואמרו "זו חליפתי" לכליפותם בקושטא. מי אשם בדבר? — לא חלילה הבולשיביקים שהיו ל"רביים" טובים לבני-ישמעאל בתור-קיה או בני "עשרת-השבטים" שהכניסו כמה אלפים ל"תוך היר" של עזמות-פשת בלוננה. אלא היהודים, כלומר מוסטפא-קמאל ועוד ארבעים חברים שהם מכני "שבתאי-צבי" ר"ל.

וכשקראתי בעתונים ע"א גרושו של הכליף נזכרתי באותו רב שבאו לפניו החסידים והתאוננו על אפיקורס אחד שמטיח דברים כלפי הרבי.

— גרשוהו מיד! — צעק הרבי!
— אבל, רבי — ענו החסידים — איך נגרשהו והוא עומד בחוץ?
— הכניסוהו וגרשוהו!

מתחלה הושיבו את הכליף שלהם על כסא-הרבנות שלו, והמושל בכבודו ובעצמו קרא לפניו את גורדינו, אח"כ נטלו אותו ואת ג'ו ואת שתי הפלוניות שלו, אחת צעירה ומגולה ואחת זקנה ומכוסה, והושיבו אותם במכונת שהיתה מוכנה מראש, אמרו לו במחילה את הפסוק: "היידא, סיקטיר!" והוא, המסכן, מסר דינו לשמים והלך למדינות שויציה כדי למצא את אחיו-לצרה, את הכליף הראשון... * * *

ומקרה-החוב בקושטא לקרו-הצבי של "ארץ-הצבי" במזרח...

חזראו רבותי? — אעפ"י שאינני מהסידיו הגדולים של ר' חיים — למה

אכחד? — כמו למשל עורך ה"סטא" (סטרא-אחרא בלע"ז), שנוסף אל בת ה ש ח ו ר י ם וה"כחולים" (בלוי בלע"ז) שלהם, או אפילו כר' בנימון, שמתעתד, כנראה, להיות עורך ה"קול-ישראל" — בכ"ז מאמין אני, באמונה שלמה ואומר הנני ככל הזוננפלדים בעירנו כי צדקו דברי חז"ל: "שתפלתם של צדיקים אינה חוזרת לעולם", והא ראייה אחרי הברכה שבאה בתזכירו של ר' חיים-תרנגול לנלך חוסיין, נתקבלה תפלתם ונתקימה ברכתם ומיד נמשה חוסיין לכליף, מעיו הכסבאשי של ישמעאל במדבר-ערב. וכפי הנשמע, נמנה הכליף החדש לחבר-נכבד ב"אגודת-ישראל" ושלים חמשים פונט דמי חברות... * * *

וכפי שמוכח מן ה"גויטות" בעליל נוכח אי"ה בקרוב לחצי תריסר של כלפים, כן ירבו! כלף סנוסי לאיטליה, מרוקני לצרפת ופואדי למצרים. ואם יעלה חלילה על דעתכם רגע לחשב כי יד "ז'נבול" היתה באמצע כדי לספסך ערב במצרים וטרבלגים במרקש, אינכם אלא טועים, והפוליטיקה של עשרת-השבטים בבית-הלאומי שלנו היא

תוכיה!

* * *

אין מה לדבר: עקבת-אדמישיחא עם כל הסכנים, הוצפה יסגני בכל מקום, לא רק אצל בני-דודנו ובני-ישמעאל בכלל, אלא גם בין הרענים שלנו ומעשי הזוננפלדים וביניהם, ולא זאת אלא שגם הרב שלהם מתלמידיו דר' פפא יצא בעינותינו הרבים לתרבות-רעה ויצא כמחולות עם חלוצים וחלוצות בדילב כמו הרב שלנו, להבריק, ורקדו יחד "דאבקה" ערבית ושרו את השיר "וגר זאב עב כבש", אלה אומרים: "אל יבנה" ואלה עינם: "האק א טשויניק!" * * *

וכבר אמרתי לכם פעם, כמדומני, כי כל מי שיש אצל אומות-העולם יש בנגדם גם אצלנו:

אצלם יש Y.M.C.A. ואצלנו יש J.Y.W.O. וכפי התקנות שקבלתי מהכרה זו הבינתי את הראשי-תבות שלה באופן כזה:

Jewish Young Wedding Organization

ובלשון סגני-נהור "את-אחרות עולמית של

צעירי-ש וצעירות עברים". וכדי לזכות את הרבים הנני מפרסם, עפ"י דרישת תלמידי הצעירים האלה, את המשת חומשי התורה שלהם:

(א) אין מסבלים צעיר פחות מכן שמנה עשרה להופה; צעירות מתקבלות גם פחות מזה...
(ב) מיצוה ללכת ברחוב בוקיפת-קומ"ז כ"בזחיל"...

(ג) לדרש בשלום הצעירים דוקא בלשון יונים "קלימרה".

(ד) לשלשל את המס החדשו רק שיללניג אחד לחדש, דמי-קדימה למעודו, כלומר נרונת.

(ה) להכין מסכה לנשף-המסכות, ולהתו-נת "בנכיון" — באולם קלבר דוקא. * * *

ברגע האחרון ממש, עם כניסת שעורי זה לתוך מכבש הדפוס, הגיעתני הידיעה הנוראה מצפת עיה"ק, שהנני ממחר למסד לתלמידי לכבוד שבת-קדש:

ב"ה צפת תו', כ"ט אדר"א, פרשת פקודי.

לכבוד מורי ורבי היקר ר' עומות, שליט"א.

הנני ממחר להודיע לכבוד תורתו על דבר המסרה הנורא שקרה בעירנו לא עליכם ולא על כל ישראל, וכל השומע תצילינה אז ניו ממש. אמיש נתכנסו גנבים לתוך הדרו של הקאוואם בבנק המקומי וגנבו את המיחם, הכוסות של התה, הנרגילה ואחרון אחרון הביב — המלפים של הקוואם שהיה משחק בהם בינו לבין עצמו.

בבנק נבוכים מאד: אין מיחם ואין כוסות ולא נשארה עכשיו בבנק שום עבודה וגם זכוכים לצוד אין. המנהל מסתובב הנה והנה וידיו על אחוריו במחילה, ומרטן בתוך שפתיו דברים בלתי-ברורים ר"ל מתוך כעס עצור, פני הקוואם הפו, ראשו של הגזבד מורד וכלם אבדו את עשתונותיהם...

המהומה גדלה ביותר לאחר שהחלט להוציא מימנה גם את קפת-המלוח, וה' ירחם!

תלמידו הנאמן "אנא בדאבראק" עז מוח